

at undvære produktionsindsatsen fra de mange registreret arbejdsløse eller hvem som helst ellers, der for én dag eller for en kortere eller længere periode er villig til at give en hånd med for at skabe et rigere og mindre gældstynget Danmark.

Og det arbejde, som skal udføres, skal være fornuftigt. Af hensyn til samfundsøkonomien. Men skam også af hensyn til de arbejdende: For to tusind år siden satte den romerske kejser sine arbejdsløse legionærer til at grave huller i Marsmarken og fylde dem op igen. Men den metode kan Danmark anno 1982 ikke tillade sig.

De egoistinteresseorganisationer, som vil protestere vildt mod lovforslaget, skal have svaret: Det er nu engang ikke jeres sag at afskaffe arbejdsløshed, valutagæld, brandskatning, højrente og andre samfundsonder. Det er folketingets. Og når folketinget har arbejdsopgaven, må folketinget også benytte sig af det nødvendige værktøj til opgavens løsning.

Forhåbentlig vil det hurtigt lykkes at få vedtaget »Redningsplanen for Danmark« (november 1981), så den nuværende arbejdsløshed fjernes. Meget hurtigt vil klientellet for den foreslåede ordning derved få et helt andet præg end de nuværende arbejdsløse. De vil finde deres plads i de mange ledige job i erhvervslivet, og dagpengemodtagerne vil fortrinsvis blive husmødre, studerende m.fl., der i kortere perioder gerne vil have et supplement til at klare dagen og vejen. Dette er en fordel for de pågældende, men skam også for det offentlige, som får udført mange hverv langt billigere end nu. Samfundsøkonomisk sker der så det, at mange af dem, der ellers ville være ansat i stat eller kommune, kommer til at arbejde i det private erhvervsliv, hvis indsats er krumtappen til klarlægning af de store vanskeligheder, landet er ført ud i af en årelang dårlig politisk ledelse.

I agitationen mod lovforslaget vil muligt blive anført, at der vil ske en udvidelse af den offentlige sektor. Dette er ikke rigtigt for så vidt angår dem, der ellers ville få arbejdsløshedsdagpenge. De er i virkeligheden også nu ansat i den offentlige sektor. Blot med den for samfundet så bekestellige forpligtelse, at de ikke må bestille noget. Andre, der gør brug af dagpengeretten, vil ikke øge den offentlige sektor, for så vidt de udliciteres til private virksomheder. Benyttes de til arbejde for det offentlige, beror de samfundsøkonomiske virkninger heraf på, hvorvidt arbejdet tilrettelægges sådan, at den samfundsmæssige værdi af arbejdsindsatsen kommer til at overstige dagpengebeløbet. I øjeblikket er personalenormeringen hos stat og kommune baseret på, at man skal kunne klare spidsbelast-

ningsperioder og uger, hvor fraværet til kurser, sygdom, tjenesterejser osv. overstiger det normale. I fremtiden kan disse mål for medarbejdertallet mange steder nedsættes, fordi der vil være en reserve. Og på mange offentlige arbejdspladser deles det mere ukvalificerede idiotarbejde ud over de fastansatte. Det kan nu klares af 300-kroners-folkene, så antallet af fast ansatte også af den grund kan nedsættes.

Samfundsproblemerne løses alene ved en massiv styrkelse af produktionssektoren. Men det forudsætter, at det offentlige løser sine opgaver ved at beslaglægge så få af de til rådighed stående ressourcer som overhovedet muligt.

Til § 2, 2. pkt.

Inden for bestemmelsens minimumskrav afgør kommunen (jfr. § 4, 1. pkt.), hvor mange arbejdssteder der skal være til rådighed. Hvis dette ikke støder an mod praktisk og økonomisk tilrettelæggelse, vil det være godt, om der kommer mødesteder geografisk spredt ud over kommunen og nogle mødetider, der begynder på helt andre tidspunkter af døgnet end klokken 7. Herved vil de dagpengesøgendes muligheder og bekvemmelighed kunne øges. Der er intet til hinder for, at den enkelte inden for døgnet møder op flere gange – i samme eller forskellige kommuner – og herigennem indtjener flere gange 300 kr. Da der hver gang vil være tale om et nyt arbejdsforhold, vil dette ikke nødvendiggøre nogen ændring af 11 timers-reglen, der imidlertid bør modificeres kraftigt af helt andre grunde.

Der er ret, men ikke pligt for den enkelte kommune til også at udbyde dagpengetilbud på lørdage, søndage og helligdage.

Til § 3, 1. pkt.

Fremskridtspartiet lægger i arbejdsløshedssagen – som i pensionslovgivningen – vægt på, at skatteyderfinansierede udbetalinger udgør det samme beløb for alle. Blandt den nuværende ordnings utiltalende træk hører, at den, der i forvejen har været velaflagt, også skal have flere penge, når arbejdsløshed indtræder. Han har jo endda haft bedre mulighed end den lavtlønnede for at inddække eventuelle merbehov ved at tegne frivillig arbejdsløshedsforsikring. Den i 1970 indførte 90 pct.-reglen har voldt megen ulighed for loven og megen samfundsmæssig skade ved at gøre det direkte frastødende for den, der – måske midlertidigt – har kunnet sælge sin arbejdskraft til en høj pris,